

Da ikke flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Sagens Overgang til 2den Behandling
vedtoges enstemmig med 49 St.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tilveiebringelse af Egevægt mellem Universitetets Indtægter og Udgifter.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2035 ff.).

Sagenfattes under Forhandling.

Ordføreren: Det Forslag til Lov om Tilveiebringelsen af Egevægt mellem Universitetets Indtægter og Udgifter, som nu foreligger det høie Thing til Behandling, er jo fuldstændig overensstemmende med det Udkast, som er udarbejdet af Flertallet af den Kommission, der ifølge Foranstaltning af den høiterede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet har været nebsat for at tage Universitetets finansielle Forhold i det Hele under Overveielse. Og den nævnte Betænkning indeholder jo i og for sig en saa klar, grundig og tilfredsstillende Motivering af det stillede Forslag, at jeg ikke kan undlade at udtale min fulde Anerkjendelse af dette Kommissionsarbejde, i hvilket den Mand, hvis Plads jeg nu har den Ære at indtage, tog en saa virksom Del. Naar jeg saa ser paa selve Lovforslaget og gjennemgaar dets Indhold, kan jeg ikke tilbageholde Udtrykket af min Glæde over, at et Lovforslag angaaende et Emne som det omhandlede og af et saadant Indhold, som det foreliggende Lovforslag har, endelig engang er bleven forelagt. Hvis jeg har modtaget det rigtige Indtryk af de Finantslovsforhandlinger, der i Løbet af den sidste Arrække ere foregaaede i dette høie Thing, kan jeg heller ikke Andet end antage, at ærede Medlemmer ville modtage Forslaget med fuld og udelst Tilfredsstillelse, og det kan jo ikke negtes, at der er god Grund til at yde Forslaget et oprigtigt og hjerteligt Velkommen. Thi den sørgelige Kjendsgjerning er jo den, at der nu ikke er Egevægt mellem Universitetets Indtægter og Udgifter, at der ikke har været det i en Række af Aar, og at, hvis man bliver ved med at gaa frem saaledes, som det er sket i den sidste Arrække, er der heller ingen Udsligt til Fremgang. Tilstanden kan tværtimod befrygtes at ville blive værre og værre, og Grunden til den stedfundne Forværrelse og Tilbagegang i Universitetets økonomiske Kaar er

hovedsagelig at søge i den Omstændighed, at den finantslovgivende Myndighed siden 1873 er fravegen den historisk overleverede Orden, idet den ikke i tilstrækkeligt Maal har ladet Universitetet tilflyde Bidrag fra de Kirker og navnlig fra den Kirke, nemlig Kommunitetet, fra hvilken saadanne Bidrag tidligere pleiede at ydes, men derimod har nødsaget det til for en større eller mindre Del i hvert enkelt Aar at dække sit Understøb ved Hjælp af Forbrug af sin Kapitalformue. Paa den Maade er der jo nu forbrugt over 600,000 Kr. deraf, og hvis man bliver ved saaledes, som man altsaa er begyndt i den sidste Arrække, vil det Tidspunkt kunne indpæses, da Universitetets Kapitalformue er fuldstændig forsvunden. Det har nu ikke kunnet være anderledes, end at den offentlige Bevidsthed, som med en levende Interesse følger Universitetets Udvikling med en — jeg tør vel nok sige — ængstelig Opmærksomhed, har fæstet sit Blik paa denne Kjendsgjerning og med en vis Andren og Uro har spurgt sig selv, hvad egentlig Meningen er med den Behandling, der saaledes Aar efter andet bliver Universitetets Formue tilbel fra den finantslovgivende Myndigheds Side. Jeg skal ikke forsøge at gjennemgaa det hele Indbegreb af Grunde, som kunde tænkes opstillede paa Forhaand til Forklaring af den brugte Fremgangsmaade, men jeg tror at turde sige, at den offentlige Bevidsthed ikke har fundet sig tilfredsstillt ved nogen af de Hypotheser, der kunde tænkes opstillede, og for hvert Aar, som er gaaet, uden at der er sket en Forandring i den brugte Fremgangsmaade, har den derfor med stedse stigende Utaalmodighed fremsat den Fordring, at man skulde gaa bort fra den Vej, som den finantslovgivende Myndighed i de sidste Aar er slaaet ind paa, at der skulde gøres Ende paa den uklare og uvisse Tilstand, hvori Universitetets finansielle Forhold nu befinde sig, at dets hele Ækonomi skal stilles paa en fast, sikker og betrygget Fod derigjennem, og at der skal tilveiebringes en endelig, klar, tilfredsstillende, løvbunden Ordning af dets hele formueretlige Stilling. En saadan Ordning haaber jeg nu, at det forelagte Forslag vil være istand til at tilveiebringe, og jeg glædes derfor som sagt ved dets Fremkomst. Vel er det kun lille at se til, forskattet i sin hele Fremtræden, men naar man veier og prøver dets Indhold, vil man finde, at det er et Reformforslag af stor og indgribende Betydning for den Institution, hvis Forhold derved skulle ordnes, og jeg tror at turde sige, at det er af de gode og sjældne, ja, jeg skiftes til at sige eneftaaende Forslag, som have mange Fortjenester, men ikke nogen Feil; thi jeg vil tilstaa, at jeg ikke vil sende et eneste lille om end nok saa dulgt Suk tilbage til den Tilstand, som afløses derved, fordi den forekommer mig i alle Maader at være unaturlig, abnorm og utilfredsstillende. Jeg maa udtale som min Ansuelse, at de Prin-